

COLTOPIA
Avea, 29 (duminică) oct 2005

INTERVIU. Pe chat cu femei frumoase

Scămoșilă i-a furat poezia lui Emil Brumaru

Lui Emil Brumaru i-sa dus fama de scriitor erotic. După ce a publicat, în ultima vreme, în „Plai cu boi“ și în „România Literară“, poezii fără perdea, și după volumul „Infernala comedie“, de la Editura Brumar, din Timișoara, cititorii l-au încadrat, iremediabil, într-un șablon. Puțini își mai amintesc de motanii din primele poezii, când era medic la Dolhasca.

În ce constă diferența dintre o literatură erotică bună și una pornografică?

Cred că stă în valoarea estetică. Ce mai la deal la vale, valoarea estetică salvează ceea ce se spune că ar fi pornografie. Dar, pe de altă parte, mie îmi plac și kitchurile porno, care nu mă supără și care cred că, în timp, ar putea fi, cumva, salvate estetic. Mă refer la Hustler, la Penthouse. Sunt hrănace și te învață niște lucruri. În Hustler a fost publicat, într-un serial, un text al lui Pușkin iar Mihai Zamfir a scris trei articole în „România literară“ despre Jurnalul secret al lui Pușkin, care este foarte bun. Pe noi cred că ne jenea-ză pentru că nu suntem obișnuți, suntem o literatură tânără. În Franța, când spui „cogne“, nu zice nimeni nimic.

Tinerii de la „Polirom“ sunt cu adevărat duri? Au curajul să meargă până unde merg francezii de azi sau rămân într-un optzecism soft?

Nu-mi dau seama. Băiețica are un capitol care a speriat pe toată lumea, dar nu e de speriat. Ioana Bradea, care mie îmi place foarte mult, are un umor extraordinar și foarte mult talent. Cartea ei este excelentă, iar acest lucru este absolut evident. Apoi, povestea este autentică, pentru că Ioana a lucrat pe linia fierbinte. Ea stă la Bistrița, e o fată foarte drăguță și la locul ei și nu vorbește cum scrie. Apoi îmi place foarte mult Sorin Stoica, e un nume pe care mereu l-am pomenit. Lucian Dan Teodorovici este un prozator foarte bun, care nu merge pe această linie, cu vorbele îndrăznețe. De Ionuț Chiva îmi pare rău că nu a luat premiul de debut la „Anonimul“. Îmi place și ca om, și e, într-adevăr, un scriitor. Eu mizez pe Ionuț Chiva, pe Ioana Bradea, pe Lucian Dan Teodorovici.

Oare nu întindeți prea tare, în poezia dvs., coarda erotismului?

Aici e o eroare. Eu am scris o carte pe care nu am crezut că o voi publica vreodată: „Infernala comedie“. Am dus-o la capăt în 1978, într-un moment când nu mai puteam să scriu absolut nimic. Atunci mi-am spus: hai să încerc toate cuvintele, pentru că, poate, îmi va mai crește pofta de a scrie. A ieșit, dintr-un foc. În mod evident, unele poezii sunt foarte slabe. Multe au rămas de afară. Eram singur acasă, de capul meu, nevasta și copilul plecaseră, și m-am apucat de treabă. Câteva poezii au apărut în „Plai cu boi“, s-a făcut un soi de vâlvă în jurul lor, dar nu sunt eu așa. Toți mă iau drept „Brumaru, care a scris *Infernala comedie*“. Păi, stați puțin, eu am scris multe poezii, și înainte, și după. „Comedia“ este parte dintr-un întreg. În „România Literară“ cam pun puncte când sunt cuvinte tari. În „Scrisorile către Lucian Raicu“ vorbeam foarte liber, mai băgam deliberat câte o „pulă“, câte o „pizdă“, pentru că știam că îi crează plăcere când le citea.

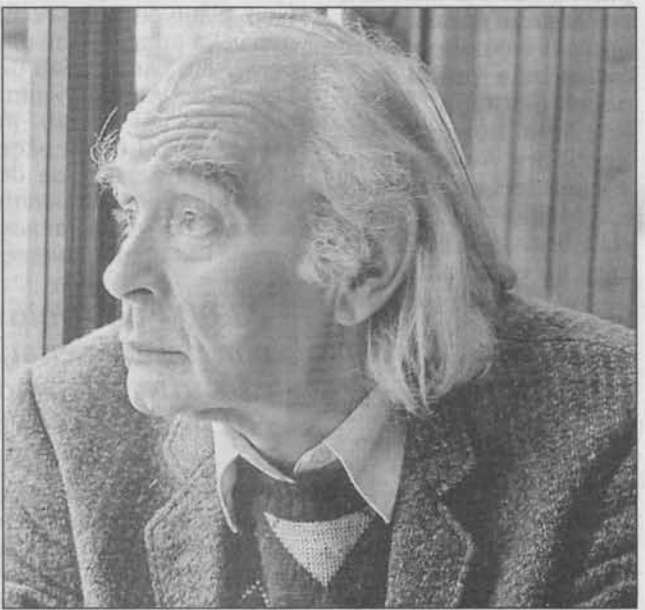
Stați mult pe chat?

În ultima vreme nu mai stau, pentru că asta mănâncă foarte mult timp. Este foarte incitant, îți dă multe idei, mai ales dacă vorbești cu

persoane tinere, cu fete, cu femei. Pe chat-uri, fetele sunt mai zglobii și foarte incitante. Eu mai mult răspund, nu sunt cel care atacă, ci acela care se apără și care dă replica, din când în când. Dar nu îmi petrec toată ziua pe chat-uri. Acolo găsești foarte multe cuvinte pe care le poți folosi, însă m-am cam lăsat de treaba asta. În ultima vreme, mă ocup cu recititul și cu fantasmatul pe marginea textelor pe care le citesc. Stau în casă și nu prea circul, decât dimineța, când ies după ziaze și după pâine.

Înapoi la motani: care e povestea lui Scămoșilă?

E o poveste foarte tristă. Scămoșilă era un motan siamez foarte afectuos, pe care mi l-a adus cineva. Eu stăteam la Dolhasca, unde lucram ca medic. Scămoșilă avea niște chestii foarte speciale: lungea lichior și făcea tumba pentru musafiri. Când scriam, se tuflea pe coala de hârtie și nu mă lăsa să scriu. Când dormea, eu dormeam cu pisica pe piept: își băga botul în nasul meu și suflam unul într-altul: era foarte simpatic. Ce s-a întâmplat cu el? Nu avea parteneră, pentru că era siamez, și era disperat. Am chemat un veterinar care l-a consultat, i-a băgat termometrul în fund

și l-a pipăit. A spus că are coitele cam mici și că trebuie să-i facem extras de splină. După care Scămoșilă se urca în copac și făcea ca boul: muuuuuuu! Nu mai miorlăia, și vecinii spuneau: „ăsta e motanul doctorului“. Până la urmă, a dat-o pe cruzime, pentru că a început să mănânce de vii găinile gazdei. Era deviat, devenise sadic. La un moment dat, l-am găsit mort. După ce am plecat din Dolhasca, gazda mi-a spus că l-a otrăvit, pentru că îi mânca găinile.

Chestia e că nu am mai putut scrie după aia o bucată de vreme. Am considerat cumva că mi-a murit poezia cu Scămoșilă. Vreo două săptămâni nu am fost om. Nu am putut să spun nimănui: eram medic uman, cum puteai să spui oamenilor că ești prăbușit pentru că ți-a murit pisica? În mediul ăla nimeni nu înțelege că te-ai putea atașa de un motan. Nu mai vreau motani, te fac să suferi!

interviù realizat de Cătălin Sturza